

ligt hos Alle. Saaledes som imidlertid vort Forslag foreligger, have vi ønsket, at det skulde antages eller forkastes i sin Helhed, og dette Standpunkt beder jeg fastholdt i den Diskussion, som Forslaget muligvis maatte foranledige her i Salen, som det Standpunkt, hvorpaa vi have troet at maatte stille os. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig, idet jeg vil afvente, hvad der maatte fremkomme fra Regjeringen og andre ærede Medlemmer, førend jeg udtaler mig mere vidtløftig om det af os stillede Forslag.

Finantsministeren: Idet jeg ganske skal overlade til mine ærede Kolleger, Krigsministeren og Marineministeren, at udtale sig særlig om de Forslag, som vedkomme deres Budget, skal jeg udtale mig med et Par Ord i Anledning af det Forslag, som foreligger om Regjeringens Stilling. Regjeringens Stilling med Hensyn til den almindelige Side af Sagen er, forekommer det i det Mindste os, givet med Nødvendighed, og kan derfor i al Korthed betegnes. Jeg kan kun finde det meget naturligt, at de ærede Medlemmer, som standfede eller i alt Fald ikke stemte for det Lovforslag, som var forelagt af Finantsministeren, have fundet sig foranledigede til at optage Sagen paany. Om Maaden, hvorpaa det er sket, skal jeg sige saa lidt som muligt. Den Form, hvorunder Sagen gjenoptages, kan jeg ikke finde heldig. Imidlertid tror jeg, efter at de fornødne Bestemmelser ere tilføjede, som udfordres for, at Reglen kan anvendes, at dette Forslag kan passere paa Finantsloven. Hvad Indholdet angaar, vil min Mening derom være klar for Enhver, der sammenligner Indholdet af det her foreliggende Forslag med Indholdet af det Forslag, jeg paa Regjeringens Vegne i sin Tid indbragte her. Det vindes imidlertid ved nærværende Forslag, at Sagen atter kommer til Forhandling her i Thinget, og at Spørgsmaalet saaledes, hvis Forslaget vedtages, saaledes bliver forelagt Landstinget. Hvad der nu i denne Sag maatte blive besluttet ved Overenskomst mellem Folkethinget og Landstinget, antager jeg vil i ethvert Tilfælde blive saadant, at dets Sanction ikke kan volde nogen Vanskelighed. Jeg forudsætter det nemlig som givet, at inden for den Ramme, som maatte blive vedtagen, hvor farrig den end monne være, vil der være Konsekvens. Det vil let ses, at nærværende Forslag, hvor fattigt det end er, kræver nødvendige Supplementer, naar det ikke skal lide af absolute Inkonsekvenser. Det kræver et Supplement, som ærede Medlemmer selv ere naturlig kaldede til at indbringe, idet det falder inden for det, som tidligere hørte til det Lovforslag, som de ærede Herrer have standset; det er nemlig tilsvarende Regler ogsaa for de Embeds- og Bestillingsmænd, som Lønnes af de Instituter med særlige Fonds, som ere opførte paa Kirke- og Undervisningsministeriets Paaragrar. Et Forslag, som svarer til det, der var

indbragt af Finantsministeren, var allerede bifaldet til Forelæggelse her i Rigsdagen, og Grunden til, at det ikke blev forelagt af min Kollega, var alene den, at det almindelige Lovforslag var standset her. Det andet Supplement, som er nødvendigt, med Hensyn til hvilket Intet er til Hinder for, at Forslag kan stilles af Ministrene, maa gaa ud paa Forhøielsen af Medhjælpssummerne indtil samme Grænde, idet der nemlig ikke i det standfede Lovforslag fandtes nogen Bestemmelse i saa Henseende, hvorimod det var tilkjendegivet, at der naturligvis vilde blive stillet paa Finantsloven Forslag i Overensstemmelse dermed. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Krigsministeren: Saaledes som jeg alt havde den Ære igaar at antyde for det høje Thing, har Spørgsmaalet om Forhøielse af de Meniges Lønning været gjort til Gjenstand for Forhandling mellem de militære Ministre og den øvrige Regjering. Det var vor Hensigt ikke igjennem særlige Lovforslag, men igjennem Ændringsforslag paa Finantsloven at søge en Bevilling, der var i Overensstemmelse med den, hvorom jeg i Dag har den Ære at forelægge Forslag. Jeg fik ikke Leilighed dertil, idet Forudsætningen for at komme frem dermed brast, derved at det Lovforslag, som maatte betragtes som værende Forjænger derfor, det, som begjærede Lønningstillæg for Statens Embeds- og Bestillingsmænd, jo fik en pludselig og brat Ende her i Thinget. Da der imidlertid har viist sig det Faktum, at ærede Medlemmer have fremsat Forslag om Tillæg til flere Embeds- og Bestillingsmænd og ogsaa om Tillæg til Hærens Underforporaler og Menige, har jeg anset det for at være naturligt at benytte et saadant Dieblis, hvor der kunde være Udsigt til at fremme et Tillæg til de Menige paa Grund af den Indflydelse, som de ærede Forslagsstillere have i Thinget, til at fremsætte for Thinget det Forslag, som det, saaledes som jeg før antydede for dem, havde været min Hensigt alt tidligere at forelægge. Jeg har tidligere haft Leilighed til at udtale min Grundopfattelse af den Meniges Stilling, at det gælder om ikke alene, at han kan for sin Lønning faae den tilstrækkelige Mæring til Erstatning for Afgangen i Kræfterne, men det gælder tillige om, at han virkelig faar denne Mæring. Dette kunne vi efter min Opfattelse ikke hjælpe paa tilstrækkelig tydeligt eller udelukkende ved Penge. Der kan hjælpes paa det paa anden Maade, enten ved at give ham Naturalforpleining eller ved at stille ham paa en saadan Maade, at han virkelig faar Mad og spiser den; men selv om disse Foranstaltninger ikke kunne gjenneføres nu, og selv om man derfor ikke kan faae fuld Nytte af Lønningforhøielsen, idet man derved kun kan give Manden Gode til at skaffe sig Mæring, men ikke virkelig kontrolere, om han ogsaa har Villie til at benytte